

ab bossinets de paper, aparenta un saló ab multas oberturas guarnidas ab cortinas pintadas de matas d' escarola, mussols, campanars y chinós, garlandas de tariatana de molts colors, miralls, banos, piñas decoradas, lliuras de chocolata, y estatuas de cartró encarnadas ab mangra y or de pulsina, vestidas ab calçotets vermells, sandalías y manto imperial. A últim terme la paret mestra del envelat, revestida de cobre-llits de totas tallas y colors, alguns llibres de bugadas y tots ab esparrachs de tota mena.

En lo fondo del saló hi ha la *Perspectiva*, formada per un compartiment illuminat ab quinqués de llauna. En lo fondo, una tela que te pintada un paisatge ab palacios, cascadas, terrassas, galerias, barcos, ocas, estrellas, padrisos y uns senyors que prenen la fresca. Al devant penja un Sol de vidre blau illuminat per darrera ab dos grasolets de terrisa, y espurnejant al entorn del seu disco llanternadas, simbolizadas per llengots de llauna pintats de groch. Allí reposan y badocan l' Alcalde, Jutge, Ajuntament y algun foraster si porta barret.

Comensa 'l sarau ab una sinfonia barrejada ab gall del clarinet dels verdums, fins que 'l valz remou tot lo jovent que s' aparella rodolant per la catifa. La senyoreta de la Torra que balla ab lo fill del Alcalde, reb una empenta que li fa caurer tres cireras y un brot d' ápit del sombrero, y la noya de la terreria cau á terra mostrant unas mitxas de color de rosa lligadas á las camas ab blava beta manresana y unas sabatas de bebé llasadas á la *derniere*.

Al altre ball lo cornetí avisa que será de cants, despres de socis que giravoltan per tots cantons regalant aigua com esponjas, fins qu' á la última nota de la música cridan *cama* y 's repeteix la ballada fins que, mentres 's van apagant las espelmas, las vellas y nins dormen recolats á las cadiras, las noyas 's trehuen las sabatas, las Autoritats 's retiran de la *perspectiva*, els musichs ja no mes sonan y lo narrador sen va convensut de que alló blau illuminat no era el Sol sino la Lluna y l' envelat un cova.

D. P.

MARINA

Lo cel ans fosch, clareja... De son somni,
desperta 'l jorn tranquil y despejat.
Mar endintre á las boyras peresosas
lo vent va arrossegant.

Á impulsos de la brisa matinera,
sa perpetua cansó rondina 'l mar,
mentres allá en son llit de sorra humida,
ab goig va revolcants.

Despertantse llavoras las cercetas,
se llensan ab deliri en l' ample espay...
y baixan poch á poch... y besan l' aygua...
y tornan á enlayrars.

Al lluny estols de barcas pescadoras
perdudas en la gran inmensitat,
empesas per l' oreig, qu' infla sas velas,
ab calma 's van gronxant.

'S van gronxant mogudas per las onas
que corrent ab dalit sens may parar,
s' empenyan l' una á l' altra vers la platja,
s' extenen y 's desfan.

Y 'l sol ixent desde son llit blau-rosa.
-que tevis raigs arreu escampant va-
deixa sobre mateix la massa líquida
sens fi de fils daurats!

Entre tant allá al lluny, eadintre, endintre,
hont la vista tot just pot arripar
eternament, enamorats, se besan
lo blau cel y la mar.

'S besan cel y mar hermosa meva,
eternament, ab goig, sense parar.
Y jo sens darmen compte al contemplarho,
joyòs estich pensant,

quan fit á fit mirantnos l' un á l' altre
bojos los dos d' amor y estassiat,
nostres llavis ardents, ab passió folla,
juntem d' un modo igual...

Estich pensant també que 'l bes que 'm donas,
seguint al d' allá dins la inmensitat-
lo trobo jo amor meu més agradable
mes dols que aquest cel blau!

Pro en cambi 'm fá sufrir y 'n dona pena
lo pensar soisament, que 'l que jo 't taig...
puguis trobarlo, un jorn, videta meva
¡salabrós com la mar!

J. C. MONTANÉ.